

Arrest

nr. 111 290 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Guineese nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratief dossiers.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. SOENEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van B. A. (verder: verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul afkomst. U bent geboren te Conakry op 2 mei 1973. U bent gehuwd met D.K. (zie dossiernummer CGVS X) en jullie hebben samen een dochter (S.B.).

U werkt sinds 1990 als verkoper in Conakry. U bent getrouwd met D.K. (zie dossiernummer CGVS 12/11260). U bent enige tijd na uw huwelijk vertrokken naar Libya om er werk te vinden. U heeft uw vrouw bij uw moeder in Guinee achtergelaten. U heeft haar geïnformeerd over uw bezittingen en u heeft haar gezegd dat ze bij uw moeder moest blijven. U verbleef in Libya van 2006 tot 2012. Tijdens die periode nam u af en toe contact op met uw familie, maar niet vaak. Vanaf het uitbreken van de

oorlog in Libya was het echter onmogelijk om nog contact met uw familie te houden. U was echter wel op de hoogte dat uw vrouw was bevallen van een dochter. Door de oorlog in Libya bent u gevlucht naar Italië. Daar toegekomen heeft u de broer van uw vrouw, (C.), gecontacteerd en via hem heeft u vernomen dat uw vrouw en dochter in België verblijven. U heeft vervolgens contact opgenomen met uw vrouw en u heeft haar vervoegd in België. Op 26 september 2012 vroeg u asiel aan.

U legt ter staving van uw asielrelaas een medisch attest voor waaruit blijkt dat uw dochter, (S.B.), niet werd besneden (dd. 23/08/2013 door dr (V.D.)).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u asiel heeft aangevraagd omdat u vreest dat uw dochter zal besneden worden indien ze moet terugkeren naar Guinee. U verklaarde verder niets te vrezen in Guinee en er geen probleem te hebben. (zie gehoor CGVS, p 18)

Er kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt bij uw aangehaalde vrees voor besnijdenis van uw dochter.

U verklaart dat uw familie uw dochter wil besnijden omdat dit verplicht zou zijn in Guinee (zie gehoor CGVS, p 18).

Ten eerste moet er worden opgemerkt dat zowel u (zie gehoor CGVS, p 18) als uw vrouw (zie gehoor CGVS, D.K., p 22) tegen besnijdenis zijn gekant.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat **meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied, waar u toch van afkomstig bent aangezien u in de hoofdstad Conakry woonde (zie gehoor CGVS, p. 5), en onder intellectuelen, niet langer willen dat hun dochter besneden zal worden en zorgen voor de noodzakelijke omstandigheden om de besnijdenis van hun dochter te voorkomen tot wanneer ze meerderjarig is.** Dit door o.a. hun dochter niet naar familie in de dorpen te sturen. Het is immers vaak op het platteland waar de druk om besnijdenis uit te voeren veel groter is. Volgens deze bronnen is het noodzakelijk om een sterk onderscheid te maken tussen de stad en het platteland. Voor ouders die weigeren om hun dochter te laten besnijden, en die in een stad wonen, zoals bij u het geval is, blijkt dat de ouders het voorwerp niet zullen uitmaken van pesterijen omwille van het niet-besnijden. In de steden zijn de mensen niet erg gericht op het benijden en wordt men enorm blootgesteld aan campagnes die gericht zijn tegen besnijdenis, vooral via de radio. Uit een andere bron blijkt tevens dat ouders, die in de stad wonen, niet formeel bedreigd zullen worden, noch zullen worden gediscrimineerd op niveau van werk of dat ze zullen onderdrukt worden door de overheid. Ook is het risico dat de ouders zullen worden uitgesloten door de gemeenschap waar ze deel van uitmaken of hun familie zeer beperkt. In maart 2013 preciseert de voorzitter van de NGO 'Tostan' dat de sociale afwijzing niet erg zichtbaar is. Hieruit blijkt dat het mogelijk is voor de ouders, zonder er noemenswaardige gevolgen van te ondervinden, om hun kind tegen besnijdenis te behoeden. Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest dat uw dochter nergens veilig is in Guinee, in geen enkele regio. (zie gehoor CGVS, p 21) Vernoemde informatie maakt echter duidelijk dat het, zeker in de hoofdstedelijke regio, mogelijk is om uw dochter te beschermen.

Ouders kunnen bovendien bescherming krijgen van de overheid. Besnijdenis is immers bij wet verboden in Guinee. In 2000 werd er een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminderingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminderingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). U verklaart dat de overheid niets doet, dat ze om 'niets' babbelen. (zie gehoor CGVS, p 20) De Guineese autoriteiten strijden bovendien ook actief en preventief tegen de

besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio. Hierbij is het echter zeer opmerkelijk dat u verklaart dat u heeft gehoord op radio en gezien op televisie dat er wordt gesproken over besnijdenis. U vertelde bovendien dat u veel affiches heeft gezien alsook dat u weet dat er organisaties in Guinee zijn die zich verzetten tegen besnijdenis (zie gehoor CGVS, p 20-21) U verklaarde echter dat u reeds sinds 2006 het land heeft verlaten waardoor het zeer verwonderlijk is dat u op de hoogte bent van deze campagnes aangezien deze voornamelijk de laatste jaren werden opgericht.

Hoewel het **Commissariaat-generaal erkent dat het moeilijk kan zijn om klacht in te dienen tegen leden van zijn of haar eigen familie** en dit, ongeacht de gegeven context en plaats, toch zult u gehoord worden door de autoriteiten indien u klacht indient. Volgens ASF Guinee (Avocats sans Frontières) kunnen klachten tegen benijdsters ontvangen worden, ondanks de druk die door sommige imams en notabelen wordt uitgevoerd. **De mentaliteit is in positieve zin aan het wijzigen om de praktijk van besnijdenis achter zich te laten.** Zo is de prevalentie van besnijdenis in Guinee, zoals ook in andere landen waar genitale vrouwenverminking voorkomt, danig gedaald. Het lijkt dat de jongere generatie zich er minder aan wil blootstellen. Dr. Morissanda Kouyaté verklaarde bovendien op 18 februari 2013 op RFI (Radio France Internationale) dat het laatste prevalentie cijfer waarover men beschikt aantoont dat er een enorme terugval is van het aantal vrouwen besnijdenissen. Zo worden er vandaag twintig procent minder vrouwen besneden (voorheen was er een prevalentie van negenenennegentig procent). Hij baseert zich hiervoor op cijfers van UNICEF (United Nations International Children's Emergency Fund) en UNFPA (United Nations Population Fund) waarvan de cijfers nog officieel dienen gepubliceerd te worden. Dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, kan een niet-besneden meisje een normaal leven leiden. Zoals reeds werd aangegeven is de mentaliteit in gunstige zin aan het evolueren.

Kortom, het Commissariaat-generaal kan redelijkerwijs besluiten dat de Guineese Staat actief tal van acties aanwendt ter bestrijding van besnijdenissen, dat er eveneens tal van NGO's ter plaatse actief zijn en dat de persoon in kwestie, indien ze klacht indient bij de autoriteiten, gehoord zal worden. Bovendien blijkt dat u, samen met uw vrouw, kan instaan voor het beschermen van uw dochter, zeker in een stedelijke omgeving.

Er dienen nog enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden te worden vastgesteld tussen uw verhaal en het verhaal van uw vrouw.

(1) Het is verwonderlijk dat uw vrouw beweert dat u haar heeft verlaten wanneer jullie twee of drie maand waren getrouwd. (zie gehoor CGVS, D.K., p 19). U verklaart immers dat u twee jaar na jullie huwelijk bent vertrokken. (zie gehoor CGVS, p 4) (2) Uw vrouw verklaart tevens dat ze niet op de hoogte was van uw plannen, waarom u Guinee heeft verlaten, ze verklaarde hij ging even weg. (zie gehoor CGVS, D.K., p 19) U beweert dat u met uw vrouw heeft gesproken over uw plannen. U zou haar hebben gezegd dat u geld zou zoeken en u heeft haar bovendien alles verteld over uw eigendom (het stuk grond dat uw vrouw heeft gebruikt om haar vlucht uit Guinee te vergoeden) en uw bezittingen. (zie gehoor CGVS, p 5-6) (3) Het is opmerkelijk dat uw vrouw beweert dat u reeds tegen besnijdenis was gekant toen u nog met haar in Guinee woonde. U zou zich, volgens de verklaringen van uw vrouw, tegen besnijdenis hebben uitgesproken, nog voor jullie samen een dochter hadden. (zie gehoor CGVS, D.K., p 28-29) Wanneer u echter werd gevraagd sinds wanneer u tegen besnijdenis bent, zegt u dat u de traditie van besnijdenis pas in Libya anders bent beginnen bekijken. Het zou in Libya zijn dat u heeft ontdekt dat niet alle vrouwen zijn besneden en dat vrouwenbesnijdenis niet verplicht is volgens de Islam. (zie gehoor CGVS, p 18) (4) Uw vrouw verklaart meermaals dat ze geen contact met of informatie over u ontving gedurende de hele periode dat u weg was, tot wanneer u in België kwam. (zie gehoor CGVS, Diallo Kadaitou, p 20) U verklaart evenwel dat u initieel wel contact had met uw vrouw en uw familie. Het contact zou echter verbroken zijn toen de oorlog in Libya begon en het onmogelijk werd om nog contacten te onderhouden. De laatste drie jaar zouden jullie geen contact meer hebben gehad, maar voordien liet u af en toe weten wat er gaande was. (zie gehoor CGVS, p 8)

Het door u **neergelegde document** kan bovenstaande conclusie niet wijzigen. Het feit dat uw dochter niet besneden is, wordt immers op geen enkel ogenblik in vraag gesteld.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict.

Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).

Verder kan worden opgemerkt dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat uw echtgenote D.K. (12/11260) zwanger is en de bevalling voorzien wordt rond 7/10/2013 .“

1.2 De bestreden beslissing luidt ten aanzien van D.K. (verder: verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul afkomst. U bent geboren te Conakry in 1990. U bent gehuwd met A.B. (zie dossiernummer CGVS 12/20103) en jullie hebben samen een dochter (S.B.).

Toen u vijf jaar was hebben uw ouders u bij uw grootmoeder gebracht en sindsdien heeft u bij uw grootmoeder gewoond in Pita, Maci. Toen u ongeveer veertien-vijftien jaar was had uw vader een man voor u geregeld. U bent toen getrouwd met A.B. (zie dossiernummer CGVS 12/20103). Na het huwelijk bent u samen naar Conakry verhuisd, in de wijk Lambanye. Uw man besloot na een periode om elders te gaan en heeft u daarom bij zijn moeder gebracht in Conakry, wijk Nongo. U heeft sinds het vertrek van uw man tot zijn aankomst in België niets van uw man vernomen. U bent uit Guinee gevlucht omdat u enerzijds problemen had met uw schoonfamilie waar u gedurende geruime tijd

verbleef (sinds u één maand zwanger was van uw dochter (nvdr uw dochter is geboren op 5 april 2006) tot uw vertrek uit Guinee). En anderzijds omdat u van uw schoonfamilie had vernomen dat ze uw dochter wilde besnijden. U heeft hierop hulp ingeroepen van (A.) die ervoor heeft gezorgd dat u gedurende vijf dagen kon onderduiken en vervolgens op 24 januari 2012 het vliegtuig richting België kon nemen alwaar u 's anderdaags arriveerde. U vroeg diezelfde dag, 25 januari 2012 asiel aan. Sinds u in België verblijft, heeft u contact met uw moeder en uw broer (C.).

U legt ter staving van uw asielrelaas volgende documenten voor: een medisch attest waaruit blijkt dat uw dochter, (S.B.) niet werd besneden (dd. 23/08/2013 door dr. (V.D.)); een medisch attest waaruit blijkt dat u bent besneden type 1 (dd. 25/04/2013 door dr. (V.D.)); een echo en een verklaring dat u zwanger bent en dat uw bevalling werd uitgerekend voor 07/10/2013 (dd 16/04/2013 door dr. (V.D.)); een advies van de psycholoog en psychiater m.b.t. uw situatie (dd 01/08/2012) door psycholoog (R.) en psychiater dr. (L.) gericht aan dhr. (D.W.) van het Opvangcentrum Rode Kruis te Deinze, verpakkingen van medicatie 'Olanzapine Sandoz', 'Zyprexa Olanzapin(e)', 'Seroquel XR'; een brief alsook een brochure van 'Psychiatrische Thuiszorg Pion'; een factuur van uw verblijf in Ps. Centrum St-Hieronymus te Sint-Niklaas.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u Guinee heeft verlaten omdat uw schoonfamilie uw dochter wil besnijden. Uw man is eveneens gekant tegen de besnijdenis van uw dochter. Daarnaast geeft u ook aan dat u problemen had met uw schoonfamilie in de periode dat u bij uw schoonmoeder woonde.

Er kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt bij uw aangehaalde vrees voor uw schoonfamilie.

Eenzijds moet opgemerkt worden dat uw gezinssituatie danig is gewijzigd. Uw gezinssituatie is sinds de hereniging met uw man, die sinds 2006 niet langer bij u woonde in Guinee, sinds u in België verblijft grondig gewijzigd. (zie gehoor CGVS, p 4) U bent immers niet langer een alleenstaande vrouw, maar u kan, sinds u weer herenigd bent met uw man op zijn steun rekenen. Uit de verklaringen van uw man blijkt dat hij alles zal doen om u te helpen om uw leven weer goed te krijgen (zie gehoor CGVS, A.B., p 17). U lijkt echter bezorgd om het stuk grond dat u heeft verkocht om uw reis te financieren. (zie gehoor CGVS, p 21) Uw man verklaart hierover dat hij het niet slecht vond dat u dit initiatief heeft genomen om zodoende jullie dochter te beschermen. (zie gehoor CGVS, A.B., p 9-10)

Gezien uw hereniging met uw man kunnen uw vermeende problemen met uw schoonfamilie in een ander licht worden gezien. U verklaart dat u werd gedemigreerd en soms geslagen door uw schoonfamilie. (zie gehoor CGVS, p 31) Uw man zal, nu hij weer in uw leven is, zoals hij zelf verklaart u helpen en beschermen. (zie gehoor CGVS, A.B., p 7) **Uw aangehaalde vrees voor uw schoonfamilie, die zich heeft ontwikkeld in de periode dat u alleen bij uw schoonfamilie woonde, kan gezien de gewijzigde omstandigheden worden teniet gedaan. Uw man neemt immers zijn verantwoordelijkheid op om voor u te zorgen en u dient niet langer bij uw schoonfamilie te wonen.**

Er kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt bij uw aangehaalde vrees voor besnijdenis van uw dochter door uw schoonfamilie.

U verklaart dat uw schoonfamilie (meer bepaald uw schoonmoeder en uw schoonzus (B.)) uw dochter willen besnijden.

Uw vrees voor besnijdenis van uw dochter moet in een ander licht worden geëvalueerd aangezien uw initiële situatie, waarin u zich bevond toen u Guinee verliet, zoals reeds werd aangehaald, is gewijzigd. U staat nu niet langer alleen om uw dochter te beschermen, maar u vormt, samen met uw man die tevens uitdrukkelijk tegen besnijdenis is (zie gehoor CGVS, A.B., p 18) een blok om de besnijdenis van uw dochter te voorkomen.

Wat betreft uw gewijzigde gezinssituatie blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat **meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied, waar u toch van afkomstig bent, en onder intellectuelen, niet langer willen dat hun dochter besneden zal worden en zorgen voor de noodzakelijke omstandigheden om de besnijdenis van hun dochter te voorkomen tot wanneer ze meerderjarig is.** Dit door o.a. hun dochter niet naar familie in de dorpen te sturen. Het is immers vaak op het platteland waar de druk om besnijdenis uit te voeren veel groter is. Volgens deze bronnen is het noodzakelijk om een sterk onderscheid te maken tussen de stad en het platteland. Voor ouders die weigeren om hun dochter te laten besnijden, en die in een stad wonen, zoals bij u het geval is, blijkt dat de ouders het voorwerp niet zullen uitmaken van pesterijen omwille van het niet-besnijden. In de steden zijn de mensen niet erg gericht op het benijden en wordt men enorm blootgesteld aan campagnes die gericht zijn tegen besnijdenis, vooral via de radio. Uit een andere bron blijkt tevens dat ouders, die in de stad wonen, niet formeel bedreigd zullen worden, noch zullen worden gediscrimineerd op niveau van werk of dat ze zullen onderdrukt worden door de overheid. Ook is het risico dat de ouders zullen worden uitgesloten door de gemeenschap waar ze deel van uitmaken of hun familie zeer beperkt. In maart 2013 preciseert de voorzitter van de NGO 'Tostan' dat de sociale afwijzing niet erg zichtbaar is. Hieruit blijkt dat het mogelijk is voor de ouders, zonder er noemenswaardige gevolgen van te ondervinden, om hun kind tegen besnijdenis te behoeden. Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest dat u en uw man niet voldoende sterk zijn om de besnijdenis van uw dochter te voorkomen. (zie gehoor CGVS, p 30) Vernoemde informatie maakt echter duidelijk dat het mogelijk is om uw dochter, samen met uw man, te beschermen.

Ouders kunnen bovendien bescherming krijgen van de overheid. Besnijdenis is immers bij wet verboden in Guinee. In 2000 werd er een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminderingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminderingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). Gezien uw afkeer van besnijdenis is het trouwens verwonderlijk dat u niet op de hoogte bent van het verbod op vrouwen besnijdenis in Guinee. (zie gehoor CGVS, p 30) De Guineese autoriteiten strijden bovendien ook actief en preventief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio. Hierbij is het echter zeer opmerkelijk dat u verklaart dat u zelf nooit affiches heeft gezien of dat u anti-besnijdenis campagnes op de radio heeft gehoord. (zie gehoor CGVS, p 30) Het is echter opmerkelijk dat u, die geacht wordt om vatbaar te zijn voor dergelijke informatie niet op de hoogte bent van deze campagnes, hiervoor is immers geen doorgedreven scholing nodig.

Hoewel het **Commissariaat-generaal erkent dat het moeilijk kan zijn om klacht in te dienen tegen leden van zijn of haar eigen familie** en dit, ongeacht de gegeven context en plaats, toch zult u gehoord worden door de autoriteiten indien u klacht indient. Volgens ASF Guinee (Avocats sans Frontières) kunnen klachten tegen benijdsters ontvangen worden, ondanks de druk die door sommige imams en notabelen wordt uitgevoerd. **De mentaliteit is in positieve zin aan het wijzigen om de praktijk van besnijdenis achter zich te laten.** Zo is de prevalentie van besnijdenis in Guinee, zoals ook in andere landen waar genitale vrouwenvermindering voorkomt, danig gedaald. Het lijkt dat de jongere generatie zich er minder aan wil blootstellen. Dr. Morissanda Kouyaté verklaarde bovendien op 18 februari 2013 op RFI (Radio France Internationale) dat het laatste prevalentie cijfer waarover men beschikt aantoonde dat er een enorme terugval is van het aantal vrouwen besnijdenissen. Zo worden er vandaag twintig procent minder vrouwen besneden (voorheen was er een prevalentie van negenenennegentig procent). Hij baseert zich hiervoor op cijfers van UNICEF (United Nations International Children's Emergency Fund) en UNFPA (United Nations Population Fund) waarvan de cijfers nog officieel dienen gepubliceerd te worden. Dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, kan een niet-besneden meisje een normaal leven leiden. Zoals reeds werd aangegeven is de mentaliteit in gunstige zin aan het evolueren.

Kortom, het Commissariaat-generaal kan redelijkerwijs besluiten dat de Guineese Staat actief tal van acties aanwendt ter bestrijding van besnijdenissen, dat er eveneens tal van NGO's ter plaatse actief zijn en dat de persoon in kwestie, indien ze klacht indient bij de autoriteiten, gehoord zal worden. Bovendien blijkt dat u, samen met uw man, kan instaan voor het beschermen van uw dochter, zeker in een stedelijke omgeving.

Er dienen nog enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden te worden vastgesteld tussen uw verhaal en het verhaal van uw man.

(1) Het is verwonderlijk dat u beweert dat uw man u heeft verlaten wanneer u twee of drie maand was getrouwd. (zie gehoor CGVS, p 19). Uw man verklaart immers dat hij twee jaar na jullie huwelijk is vertrokken. (zie gehoor CGVS, A.B., p 4) (2) U verklaart tevens dat u niet op de hoogte was van de plannen van uw man, waarom hij Guinee heeft verlaten, hij ging even weg. (zie gehoor CGVS, p 19) Uw man beweert dat hij met u heeft gesproken over zijn plannen. Hij zou u hebben gezegd dat hij geld zou zoeken en hij heeft u bovendien alles verteld over zijn eigendom (het stuk grond dat u heeft gebruikt om uw vlucht uit Guinee te vergoeden) en zijn bezittingen. (zie gehoor CGVS, A.B., p 5-6) (3) Het is opmerkelijk dat u beweert dat uw man reeds tegen besnijdenis was gekant toen hij nog met u in Guinee woonde. Hij zou zich tegen besnijdenis hebben uitgesproken, nog voor jullie samen een dochter hadden. (zie gehoor CGVS, p 28-29) Wanneer uw man echter werd gevraagd sinds wanneer hij tegen besnijdenis is, zegt hij dat hij de traditie van besnijdenis pas in Libya anders is beginnen te bekijken. Het zou in Libya zijn dat hij heeft ontdekt dat niet alle vrouwen zijn besneden en dat vrouwenbesnijdenis niet verplicht is volgens de Islam. (zie gehoor CGVS, A.B., p 18) (4) U verklaart meermaals dat u geen contact met of informatie over uw man ontving gedurende de hele periode dat uw man weg was, tot hij in België terug kwam. (zie gehoor CGVS, p 20) Uw man verklaart weliswaar dat hij initieel wel contact had met u en zijn familie. Het contact zou echter verbroken zijn toen de oorlog in Libya begon en het onmogelijk werd om nog contacten te onderhouden. De laatste drie jaar zouden jullie geen contact meer hebben gehad, maar voordien liet hij af en toe weten wat er gaande was. (zie gehoor CGVS, A.B., p 8)

Bovendien is het verwonderlijk dat u niet op de hoogte bent of uw man, sinds hij in België is, contact heeft opgenomen met zijn familie aangezien deze toch de basis zijn van uw problemen (zie gehoor CGVS, p 29)

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat er tijdens het interview en via uw sociaal assistent werd gealludeerd op psychologische problemen waaraan u zou lijden. Er werd, zowel tijdens het interview in aanwezigheid van uw advocaat als via email, via uw sociaalassistent met uw advocaat in cc (carbon copy) gemeld dat het **noodzakelijk is om documenten te ontvangen die uw psychologische toestand kunnen toelichten en dat deze documenten binnen een termijn van vijf werkdagen het CGVS moeten bereiken**. Tot op heden zijn dergelijke documenten echter niet ontvangen. Het is een blijk van weinig interesse dat de moeite niet werd gedaan om de documenten tijdig aan het CGVS te bezorgen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw gehoor vlot verliep en u op de gestelde vragen duidelijke antwoorden kon geven en u niet de indruk gaf het gehoor niet te kunnen ondergaan. Daarenboven wordt de motivering aangaande uw vrees van besnijdenis voor uw dochter niet beïnvloed door uw psychologische toestand aangezien deze motivering zich op een objectief waarneembare (gewijzigde gezins-)situatie baseert.

U verklaarde bovendien dat u de **grenscontrole in de luchthaven van Brussel-Nationaal** doorgekomen bent terwijl de smokkelaar alle documenten in handen had (zie gehoor CGVS, p 24). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat iedere passagier, op individuele wijze, wordt gecontroleerd en zeker wanneer er niet-Europese minderjarige kinderen bij zijn betrokken. (zie SRB 'General – Procédure de contrôle frontalier à l'aéroport de Bruxelles-National (ressortissants non européens), Cedoca, 2012, p 3) Deze vaststellingen laten toe te concluderen dat uw verklaringen betreffende de manier waarop u naar België bent gekomen, en die een rechtstreeks gevolg zou zijn van de problemen die u verklaarde te hebben gehad in Guinee, niet geloofwaardig zijn.

De door u **neergelegde documenten** kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

Het feit dat uw dochter niet besneden is, wordt niet in vraag gesteld. U legt ook een medisch attest op uw naam voor waaruit blijkt dat u besneden bent type 1, hetgeen niet wordt betwist. Gezien u deze traditionele praktijk van besnijdenis reeds heeft ondergaan, kan u om deze reden geen

internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinee geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type 1. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, Cedoca, p 12-13) U legt een medisch document voor, samen met echo's die aantonen dat u zwanger bent. Dit gegeven wordt op geen enkel moment betwist en doet geen afbreuk aan bovenvermelde conclusies. De brief, opgemaakt door psycholoog Tom (R.) en psychiater (L.), gericht aan dr. Tom (D.W.) van het opvangcentrum Rode Kruis te Deinze toont aan dat u te kampen heeft met problemen maar dat het voor de ondertekenaars van de brief niet mogelijk is om uit te maken wat de precieze aard en ernst van de problemen waarmee u heeft af te rekenen is. Ook het document opgemaakt door Psychiatrische Thuiszorg Pion, waaruit blijkt dat u wekelijks wordt opgevolgd, kan bovenstaande opmerkingen niet weerleggen aangezien er geen vermelding wordt gemaakt van enige diagnose. De factuur van het Ps. Centrum St-Hieronymos te Sint-Niklaas toont alleen aan dat u werd opgenomen, maar geeft geen nadere toelichting over de problematiek waarmee u te kampen zou hebben. De doosjes van medicatie die u zou moeten innemen, laten ook niet toe om een zicht te krijgen over de problemen waarmee u te kampen zou hebben.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict.

Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013)

Met betrekking tot de medische problemen die u aanhaalt en de angst die u heeft dat u in Guinee hiervoor geen hulp zal krijgen (zie gehoor CGVS, p 24), dient te worden opgemerkt dat u zich hiervoor dient te wenden tot de geëigende procedure. Er dient immers te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de hiertoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Ook aangaande de asielaanvraag van uw man Barry Alpha (12/20103) werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent en de bevalling voorzien wordt rond 7/10/2013."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoekers menen dat de informatie waarop verweerder zich baseert om te concluderen dat verzoekers dochter beschermd zal worden tegen de mensonterende praktijk van besnijdenis, te algemeen is. Verzoekers vrezen dat zij hun dochter niet op afdoende wijze zullen kunnen beschermen in Guinee tegen de praktijken van hun familie. Verzoekers familie is immers een conservatieve familie die vasthoudt aan de besnijdenis van de meisjes. Zijn familie zal de toestemming van verzoekers niet afwachten. Bovendien, alle inspanningen van de Guineese autoriteiten ten spijt, is de praktijk van besnijdenis nog steeds een actueel probleem. Verzoekers verwijzen naar een passage uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met vrouwenbesnijdenis in Guinee. Zij wijzen erop dat een daling van het percentage besneden vrouwen in Guinee niet betekent dat er geen reden tot vrees meer zou zijn. Tegen besnijdenis kan immers niet preventief worden opgetreden.

Betreffende de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van respectievelijk verzoekster en verzoeker, benadrukken zij – voor zover deze tegenstrijdigheden overeind blijven – dat zij de kern van verzoekers asielrelazen niet onderuit halen. Aangaande de tegenstrijdigheid betreffende de periode van samenwonen na hun huwelijk, stellen verzoekers dat de verklaringen van verzoekster verkeerd werden genoteerd, dan wel dat verzoekster zich vergist heeft. Het is wel degelijk zo dat verzoekers twee à drie jaar hebben samengewoond. Aangaande de tegenstrijdigheid betreffende de mededelingen die verzoeker bij zijn vertrek naar Libië aan verzoekster deed, wijzen verzoekers erop dat verzoekster op dat ogenblik *"heel erg slecht"* was. De mededelingen zijn verzoekster ontgaan en waren bovendien erg algemeen. Betreffende de tegenstrijdigheid aangaande het moment waarop verzoeker tegen besnijdenis gekant was, merken verzoekers op dat verzoeker reeds in Guinee zijn twijfels betreffende deze praktijk had geuit ten aanzien van verzoekster, doch in Libië is verzoeker dieper over deze praktijk gaan nadenken. Aangaande de tegenstrijdigheid betreffende het contact tussen verzoeker en verzoekster sinds zijn vertrek naar Libië, voeren verzoekers aan dat hij geen rechtstreeks contact heeft gehad met verzoekster, maar met zijn familieleden, waarbij verzoeker ervan uitging dat zij de informatie doorgaven aan zijn vrouw, hetgeen echter niet zo bleek te zijn. Verzoekers wijzen er nog op dat zij niet werden geconfronteerd met deze vermeende tegenstrijdigheden, hetgeen volgens het gehoorhandvest van het CGVS nochtans wel mag verwacht worden.

Vervolgens wijzen verzoekers erop dat een advies van psycholoog (R.) en psychiater (L.) werd voorgelegd, alsook een factuur van een psychiatrisch centrum en verpakkingen van medicatie, waaruit verzoeksters psychologische problemen blijken. Bovendien doet dit volgens verzoekers geen afbreuk aan hun vrees voor de besnijdenis van hun dochter. Betreffende de door verzoekster afgelegde reisweg gaat de bestreden beslissing uit van onfeilbare grenzen, hetgeen de realiteit van de vluchtelingenstroom tegensprekt. Bovendien is ook de manier waarop verzoekster naar België is gevlucht, irrelevant bij de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging.

2.1.2. Zonder enige toelichting voegen verzoekers volgend stuk bij hun verzoekschrift: een e-mail van een juriste van de vzw INTACT aan verzoekers raadsman (stuk 4). Per faxbericht van 21 augustus 2013 brengen verzoekers volgende stukken bij: nagenoeg dezelfde e-mail van een juriste van de vzw INTACT die verzoekers reeds bij hun verzoekschrift voegden en een aantal medische attesten met betrekking tot de psychologische en fysieke toestand van verzoekster.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers asielaanvragen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoekers geen verweer voeren tegen de vaststellingen in de ten aanzien van verzoekster genomen bestreden beslissing betreffende de door haar aangehaalde vrees voor haar schoonfamilie. Deze vaststellingen moeten dan ook als vaststaand beschouwd worden.

Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat steeds meer ouders in Guinee, vooral in stedelijk gebied – waarvan verzoekers afkomstig zijn – en onder intellectuelen, niet langer willen dat hun dochter besneden wordt en er tevens in slagen hun dochter tegen besnijdenis te beschermen tot zij meerderjarig is. Tevens blijkt uit deze informatie dat ook de Guineese autoriteiten erg actief zijn op dit vlak. Zo werd in 2000 een wet gestemd die vrouwenbesnijdenis expliciet als misdrijf vermeldt. Deze wet kreeg in 2010 uitvoering. Aldus beschikken de Guineese autoriteiten over een juridische basis om vervolging in te stellen, hetgeen ook reeds gebeurde. Daarnaast kunnen de op regelmatige wijze op het Guineese grondgebied geregistreerde verenigingen die zich met vrouwenbesnijdenis bezig houden, zich burgerlijke partij stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken. Bovendien tracht de overheid via allerhande preventie- en sensibiliseringscampagnes de praktijk van vrouwenbesnijdenis te bannen, in samenwerking met internationale en nationale organisaties. Onbesneden meisjes en hun ouders kunnen dankzij deze acties een zo goed als normaal leven leiden. Voorts blijkt uit de meest recente update van deze informatie dat de mentaliteit in Guinee aangaande vrouwenbesnijdenis zich in positieve zin aan het wijzigen is en dat een daling van de prevalentie van vrouwenbesnijdenis zich heeft ingezet. Verzoeker bevestigde ter terechtzitting uitdrukkelijk tegen vrouwenbesnijdenis te zijn. Gelet op het feit dat verzoekers opnieuw één gezin vormen en daar verzoeker heeft verklaard dat hij verzoekster zal helpen en beschermen (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 17), kan worden aangenomen dat zij in staat zijn hun dochter in Guinee tegen besnijdenis door verzoekers familie te beschermen.

Waar verzoekers stellen dat de informatie waarop verweerder zich baseerde, te algemeen is, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat, zo algemene rapporten een toestand beschrijven in een land, het aan de asielzoeker is om aannemelijk te maken dat zijn specifieke toestand

afwijkt van deze algemene situatie, tenzij hij aantoont dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseerde, onjuist of achterhaald is. Verzoekers tonen niet aan de hand van objectieve elementen aan dat dit laatste het geval zou zijn. Bijgevolg blijft de informatie waarop verweerder steunde om verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, overeind. Daar verzoekers niet aantonen dat hun specifieke situatie afwijkt van de algemene situatie, zoals deze beschreven wordt in de informatie van verweerder (zie map 'Landeninformatie'), is hun aangehaalde vrees voor de besnijdenis van hun dochter ongegrond.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij niet met de vastgestelde tegenstrijdigheden geconfronteerd werden en dat dit strijdig is met het gehoorhandvest van het CGVS, dient opgemerkt dat de commissaris-generaal, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens kan onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van zijn of haar partner. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. Omwille van deze redenen kan evenmin worden aangenomen dat uit het loutere feit dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden zou kunnen worden afgeleid dat één van beide de waarheid spreekt, wel integendeel. Tevens dient opgemerkt dat het gehoorhandvest van het CGVS geen afdwingbare rechtsregels bevat, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd. Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden komen verzoekers in hun verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen of het bevestigen van één van de versies van de vastgestelde tegenstrijdigheden, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing echter niet kan weerleggen. Deze motieven zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoekers aanvoeren dat de psychologische toestand van verzoekster geen afbreuk doet aan de vrees voor de besnijdenis van hun dochter, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat de gewijzigde gezinssituatie – waarbij verzoeker verklaarde verzoekster te zullen helpen en beschermen (zie *supra*) – ertoe leidt dat verzoekers, gelet op de informatie van verweerder in het administratief dossier, hun dochter wel degelijk in Guinee tegen besnijdenis kunnen beschermen. In zoverre verzoekers volharden dat verzoekster psychologische problemen heeft, dient opgemerkt dat de stukken die verzoekster hieromtrent op het CGVS neerlegde (het attest van psycholoog (R.) en psychiater (L.)), het factuur van het psychiatrisch centrum en de verpakkingen van geneesmiddelen), alsook de medische attesten die verzoekers per faxbericht van 21 augustus 2013 bijbrachten, niet aantonen dat verzoekster niet in staat zou zijn geloofwaardige en coherente verklaringen af te leggen. Bovendien blijkt uit een lezing van verzoeksters gehoorverslag dat het gehoor op een normale wijze is verlopen en dat verzoekster geen opmerkingen maakte dat zij het gehoor wegens psychologische problemen niet (goed) kon ondergaan.

Wat betreft de door verzoekster afgelegde reisweg en de vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissing, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten mogen verwacht worden over de door hem afgelegde reisroute. Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat iedere passagier op individuele wijze wordt gecontroleerd, zeker wanneer er niet-Europese minderjarige kinderen bij betrokken zijn. Verzoekers brengen geen stukken bij waaruit blijkt dat deze informatie van verweerder onjuist of achterhaald zou zijn en komen niet verder dan het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Bijgevolg zijn verzoeksters verklaringen aangaande de door haar afgelegde reisweg een bijkomende indicatie van de ongelooftwaardigheid van haar asielrelaas.

Betreffende de e-mail van een juriste van de vzw INTACT die verzoekers bij hun verzoekschrift voegden (stuk 4) en tevens per faxbericht van 21 augustus 2013 bijbrachten, dient opgemerkt dat dit stuk zonder enige toelichting werd bijgebracht, zodat de Raad niet inziet op welke wijze dit stuk de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas kan herstellen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake hun asielrelazen, tonen verzoekers niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Verzoekers brengen geen stukken bij die deze informatie zouden kunnen weerleggen. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekers geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas en de elementen in het dossier tonen verzoekers niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS